

Fr. Pietro Leone: Az Egyház és Asmodeus

I. rész

Pietro Leone atya nagyszerű műve öt fejezetből áll. Pietro Leone atya humán és filozófiai diplomával is rendelkezik, az amerikai és európai egyetemeken és szemináriumokban oktatott. Olaszországban él, ahol jelenleg idejét a lekipásztori és az akadémiai elfoglaltságok között osztja meg. Ő a szerzője a nagyszerű "The Family Under Attack (Támadás alatt a család)" c. kiváló forrásműnek. A onepeterfive.com és a rorate-caeli.blogspot.hu tradicionalista katolikus honlap állandó szerzője.

Részlet Matthaeus Grünewald Isenheim-i szárnyasoltárából, amely egy hermafrodita démont ábrázol, amint egy templomot ostromol

*A paráználkodás szellemétől ments meg, Uram
(Könyörgés a Mindenszentek litániájából)*

A fatimai Lucia nővér azt írta Caffara bíborosnak, hogy a végső összecsapás az Ördög és az Egyház között a család és a házasság terén fog történni. Ha pártatlanul nézzük az Egyház jelenlegi helyzetét, akkor is megállapíthatjuk, hogy a csata elkezdődött Asmodeus démonának, a paráználkodás szellemének beférkőzésével az Egyházba.

Ez a tanulmány azt a kérdést próbálja megvizsgálni, hogy a Katolikus Anyaszentegyház, amely

2000 éven át ellenállt, képes volt győzni, megtisztulni és felmagasztalódni üldözőinek minden kegyetlen és embertelen erőszaka, az eretnekek félrevezetései ellenére is, most hogyan adja meg magát egy olyan alapvető és primitív dolognak, mint a hús érzéki vágya.

Hogy válaszolhassunk erre a kérdésre, röviden bemutatjuk:

- 1) Az Egyház hagyományos tanítását a szexualitásról, amely ellentétben áll a világgal;
- 2) A modern Egyház (pontosabban a modern egyházi emberek) hozzáállását a szexualitáshoz a II. Vatikáni Zsinattól kezdve Ferenc pápa hivatalba lépéséig ; és végül
- 3) Az Amoris Laetitia szemléletmódját.

I. A szexualitás az Egyház és a világ szemében

a) A szexualitás természete

Az Egyház szemében a szexualitásnak van egy végcélja: az emberi személynek egy olyan képességét jelenti, amely az utódnemzésre irányul. Mivel az utódnemzéshez szükséges a házasság és a család léte, a szexualitás a házasságon és a családon belülre, a házassági erkölcs körébe tartozik.

A világ szemében, ellenkezőleg, a szexualitás nem feltétlenül kapcsolódik a házassághoz, nem feltétlenül tartozik a házassági erkölcs körébe, hanem saját etikája van, a szexuális etika. Az Egyház számára az alapsejt a házasság: a világ szemében a szexualitás.

A világ számára a szexualitásnak nincs "végcélja", vagy irányultság, mint olyan. Inkább amolyan érzéki szeretet, amely önmagáért van és önmagáért beszél; nem igényel indoklást, még akkor sem, ha arra csábítja a személyt, hogy az ésszerűség ellenére cselekedjen. Maga a "végcél" fogalma gyűlöletes a világ fiai szemében [1], mert az ő Weltanschauung-juk (világnézetük) alapvetően szubjektivisták és én-központú. Egyszerűen kifejezve, csak a saját végcéljuk (vagy vágyaik) vezérik őket, nem az Istené, Aki, szerintük lehet, hogy nem is létezik.

A szexualitásról alkotott fogalmuk a felszínességtől a világi bölcsességig terjed: attól, ami egyszerűen élvezetet okoz, egyedül, vagy egy másik személlyel, annak életkorától, nemétől vagy családi állapotától függetlenül; két felnőtt, egy férfi és egy nő közötti szeretet fogalmáig, de amely nem korlátozódik feltétlenül a házasságra. Szerintük a szexualitásnak megvan a maga dinamikája: növekszik, elhalványul, meghal, élvezetet, de szomorúságot is okoz; egyik, majd egy másik személyhez kötődik; olyan mértékben változik, olyan keserű, mint maga az élet.

b) A szexualitás értékelése

Az Egyház azt tanítja, hogy a szexualitás, lévén érzéki képesség, a bukott emberi természet és az eredeti bűn következtében rendezetlen. Ezért éppúgy, mint a többi érzék és érzelem működését, kontroll alatt kell tartani és a mértékletesség sarkalatos erényével fegyelmezni,

amit a szexualitás területén "tisztaság"-nak nevezünk. A házasság, amely a szexualitás helyes gyakorlását lehetővé teszi, az "érzéki vágy gyógyszere". Azok számára, akik házasok, a tisztaság azt jelenti, hogy ezt a képességet mértékletesen alkalmazzák; a nemházasoknak teljes önmegtartóztatást jelent.

A tisztaságtól eltekintve van egy másik erény is, amit az Egyház a szexualitás terén javasol, és ez a szemérmesség, vagy más szóval szégyenérzet. Ez vonatkozik a viselkedésre, az öltözködésre és a beszédre. Az elkötelezett katolikusok a szexualitást nem tárgyalják, kivéve a legnagyobb tapintatot és diszkréciót.

A világ, ellenkezőleg, a szexualitást önmagában jónak tekinti, mivelhogy az az emberi természet része. "Isten teremtett engem ilyené", szokták mondani minden olyan vágyról, amely gyötri őket.

A világot nem érdekli a szemérmesség. Teljes szabadságot ad a szexualitás gyakorlásához, az öltözködéshez és a beszédhez. Nyitott és őszinte, amikor ilyesmi jön szóba, ez a kedvenc témája. A vicceket, a viszonyokat, a "hódításokat" és a botrányokat vidáman kitárgyalják, mint biztos mutatóját a férfiaságnak és az emancipációnak [2].

c) Szexuális visszaélések

Mivelhogy az utódnemzés a célja, ember létrehozása Isten képére és hasonlatosságára, az emberi nem és a Mennysország lakóinak fenntartására, a szexualitás egy nagy jóra van rendelve, és következésképpen az ezzel való visszaélés nagy bűn. Ezért az Egyház azt tanítja, hogy a szexuális bűnök, minden, a tisztaság ellen elkövetett bűn súlyos dolog: akár egyedül, akár mással követik el, akár az egyik vagy a másik, vagy mindkét fél mással házas, akár különböző, akár egyneműek, akár természetes, akár természetellenes a bűn. Amennyiben teljes tudattal és szabad lelkiismerettel követik el, az ilyen bűnök, ha a fizikai halál beállta előtt nem gyónják meg, az örök pokolba vezetnek. A Szentáldozás halálos bűn állapotában újabb halálos bűn: szentségtörés.

A világ, ezzel ellenkezőleg, ezt a látásmódot mint eltúlzottnak, puritánnak, prűdnek, gátlásosnak, elnyomónak, farizeusnak, "csak apácáknak valóznak", "középkorinak" és "az idővel reménytelenül lépést nem tartónak" tartja. A világ gyermekei azzal védekeznek a szemérmetlenség vádjá ellen, hogy ők "nem ártnak senkinek". Ezt azért mondják, mert egyedül a hedonizmus vezérli őket, amely a szexuális etikájuk teljességét jelenti [3].

Összefoglalva, az Egyház azt tanítja, hogy:

a) A szexualitásnak van egy végcélja, amelynek az utódnemzés.

b) A szexualitás önmagában rendezetlen; a házasságban megengedett, mint az "érzéki vágy gyógyszere"; aszketizmussal kell mérsékelni: tisztasággal és szemérmességgel.

c) A vele való visszaélés súlyos bűn.

Ezzel ellenkezőleg, a világ azt tanítja, hogy:

- a) A szexualitásnak nincs semmilyen különleges végcélja. Élvezetes foglalatosság, a szeretet kifejezésének a módja két ember között, akiknek nem kell feltétlenül házasoknak lenniük.**
- b) Jónak minősül és teljesen szabadon lehet vele élni és beszélni róla.**
- c) Erkölcsiségét a hedonizmus törvényszerűségei határozzák meg.**

II. rész

A jelenkori Egyház tanítása a házasságról Ferenc pápa előtt

Történetének kezdete óta az Egyház tanította és gyakorolta az aszkétikus életet. Ténylegesen ez az egyik tulajdonsága, ami megkülönbözteti a világtól, és amely igazolja Hitének hitelességét [4]. Mert hogyan tudna létezni és oly sokakat megtéríteni a tiszta életre a bukott természet ellenére, ha a Hit, amit terjeszt, nem lenne igaz?

A XX. századig ez az aszkéta szellem uralkodott az Egyházban: egészen addig, mígnem egy ellentétes szellem elkezdte elnyomni: a világ, vagyis a bukott természet szelleme. Ez utóbbi szellem az évszázadok során növekedett mind kiterjedésben, mind hatalomban, és mostanra maguknak a papoknak a lelkébe is beférkőzött. A hierarchia részéről megnyilvánuló bizonytalan hit, hiányos tanbeli képzés, erkölcsi gyengeség, a bátorság hiánya, felszínesség és szentimentalizmus [5] bizonyosan szerepet játszottak azokban a törekvésekben, hogy ezt a szellemet a katolikus Hithez igazítsák. Azt a pillanatot, amikor hivatalosan is belépett az Egyházba, a Második Vatikáni Zsinat fémjelezte.

Ami a szexualitást illeti, ez a szellem a házassági etika tekintetében egy új, meghatározatlan "szeretet" fogalomban jelentkezik.

Ez a jelenség először a jelenlegi Tanítóhivatal zsinati Gaudium et Spes (§ 48) dokumentumában lépett fel, és később az egyházjog (CIC 1983) kanonizálta a házasság célja sorrendjének a megfordításával. A Tanítóhivatalnak a szexualitásról való tanítását később jelentősen befolyásolta a Szentostya vételéről szóló hivatalos rendelkezés és a "Test teológiája".

Következésképpen meg kell vizsgálnunk a következőket:

- 1) A Gaudium et Spes, majd az egyházjog új szeretetfoglalma;
- 2)Kapcsolat a halálos bűn és a Szentostya vétele között;
- 3)A "Test teológiájának" vonatkozó elemei.

1. 'Szeretet'

A. Gaudium et Spes

A Második Vatikáni Zsinaton volt egy olyan irányzat, hogy a házasság kétféle célját (utódok nemzése és házastársi szeretet, ld. alább) azonos szintre emeljék az Egyház állandó tanítása ellenében, amely a Pastor Angelicus [XII. Piusz pápa] által felállított bíborosi testület által kiadott nyilatkozatban csúcspontot ért el, valamint XII. Piusz pápa saját nyilatkozataiban, amelyek már egy évtizeddel megelőzték a Zsinatot. A dominikánus főgenerális, Browne bíboros a Caveatis! Caveatis! [Vigyázz!] szavakkal emelkedett szólásra, és figyelmeztetette az összegyűlteket arra, hogy ennek a definíciónak az elfogadása az Egyház egész tradíciójával szembe fordít és teljesen elferdíti a házasság fogalmát [7], de szavait a zsinati atyák derűtlenséggel fogadták [8].

Heves vita után egy homályos kompromisszumos nyilatkozat került elfogadásra, nevezetesen: "A házassági szövetség és házastársi szeretet saját természeténél fogva alá van rendelve az utódnemzésnek és a gyermekek felnevelésének" (GS § 48). A hagyományos házassági etika értelmében ez a kijelentés hű a hagyományos [ortodox] tanításhoz, amennyiben mind a házassági szövetség, mind a házastársi szeretet alá van rendelve az utódok világra hozatalának és a gyermekek felnevelésének; de ugyanakkor nyitott a nem hagyományos [unortodox] értelmezésre is, szoros kapcsolatot teremtve a házasság és a szeretet között, olyan kapcsolatot, amely azt a tanítást támogatja [9], hogy a házasság szeretet (mint ahogyan a házasság leírásában "intim kapcsolat a házasságban és a szerelemben" a GS ugyanennek a fejezetének az elején), vagy, hogy a házasság elsődleges célja a szeretet (mint ahogyan a Humanae Vitae-ben áll [10], és mint ahogyan burkoltan benne van az új kánonban, amint az alábbiakban látni fogjuk.

B. Egyházi Törvénykönyv

Az 1917-es Egyházi Törvénykönyvben (can. 1013) ezt olvassuk: "A házasság elsődleges célja az utódok nemzése és felnevelése; a másodlagos cél egymás kölcsönös segítése és az érzékiség orvoslása [11]". Az 1983-as Egyházi Törvénykönyvben (can. 1055) ennek az ellenkezőjét olvashatjuk: "A házassági szövetség ... a házastársak javát és az utódok nemzését és felnevelését szolgálja [12]."

Az utóbbi kánon az alábbiakban különbözik az előbbitől:

- i)A korábban elsődleges célként tanított cél (az utódok nemzése és felnevelése) a korábban másodlagosként említett cél (a házastársak java) mögé lett helyezve;
- ii)A házastársak java egyáltalán nincs meghatározva: akár "szeretetének" vagy akár más valamiként;
- iii) Sem a házastársak javát nem nevezi "elsődlegesnek", sem a gyermekek javát nem nevezi

"másodlagosnak", bár a sorrend megcserélése ezt sugallja;
iv) Az érzékiség orvoslásáról nem esik szó;
v) A "cél" kifejezés nem szerepel sehol sem.

Röviden megvizsgáljuk az új kánonhoz fűződő kapcsolatukat:

- a) "A házastársak java";
- b) "Az érzékiség orvoslása";
- c) "A végcél fogalma".

a) A házastársak java

Megjegyezzük, hogy a "házastársak java", amely szeretetet jelent, definíció hiányában érzelmi, és különösen szexuális szeretetként értendő. Ennek az az oka, hogy az érzelmi szeretet a "szeretet" legnyilvánvalóbb értelme, és házassággal összefüggésben az érzelmi szeretet legnyilvánvalóbb típusa szexuális természetű [13].

Azt, hogy a kánon szerzője a házastársi szeretetnek szexuális értelmet tulajdonít, alátámasztja az, hogy a "házastársak javát" az "utódok nemzése és felnevelése" elé helyezte, mintegy sugallva azt, hogy a szeretet, amire utal, szexuális természetű; mint az utódnemzés eszköze.

Röviden, a kánon, előre sejtetve ezt a Gaudium et Spes-ben, erotikus tendenciát mutat, hogy "a szexuális élet ... az átlagos olvasó elméjében és lelkiismeretében önmagában cél és érték legyen" [14]. Ez a tendencia aztán fokozódott a későbbi Tanítóhivatalban.

A hagyományos tanításnak megfelelően, ezzel ellenkezőleg, a házastársak java (házastársi szeretet) elsősorban a "kölcsönös segítségnyújtás" és csak a másodsorban "az érzékiség orvoslása". Mivel a kölcsönös segítségnyújtás a második helyen áll az "utódok nemzése és felnevelése" után, egyértelműen tartalmaznia kell együttműködésüknek a házasság elsődleges célját: az utódok nemzését, és főleg a nevelését. Az a tény, hogy az "érzékiség orvoslása" a "kölcsönös segítségnyújtás" után áll, azt jelzi, hogy a szexualitás a házasságban alárendelt szerepet játszik.

b) Az érzékiség orvoslása

Az Egyház tanítása szerint a szexualitás az eredeti bűn következtében rendezetlen. Ez a bűn volt az oka többek között a hús érzékiségének, amely rendezetlen, hiányzik az ellenőrzése, az érzékek és az érzelmek az értelemtől függetlenül küzdenek saját kielégülésükért. A házasság biztosítja az "érzékiség orvoslását", megfelelő és őszinte környezetet nyújtva a gyakorlásához. A katolikus tradíció tanítása szerint a házasságnak ez az aspektusa a házasságnak egy harmadik végcélú kölcsönöz, vagy a második végcél része.

Elnyomva a házasság ezen aspektusát, úgy tűnik, hogy az újítók a szexualitást tisztán mint egy természetes, önmagában véve jó jelenséget kezelik, megszabadítva az eredeti bűn tanától és az ezen cselekményeket övező negatív megvilágítástól.

c) Végcél

Megfigyelhetjük, hogy a "befejezettség" (vég, vagy végcél) szó hiányzik az új definícióból (mint ahogyan már a Gaudium et Spes-ből is). Ez megfelel a skolasztikus gondolkodásmódtól és terminológiától való irtózásnak, amely teljes mértékben jellemző a Második Vatikáni Zsinatra és a jelenkor Tanítóhivatalára [15]. Az eredmény a precizitás és a világosság teljes hiánya általában, és különösen ebben a kánonban. Egy dolog vége, befejezettsége határozza meg annak jellegét. Az Egyház mindig azt tanította, hogy házasság elsődleges célja az utódok nemzése. Ez határozza meg a jellegét: Isten az utódok létrehozására alapította a házasságot.

Mit akar jelenteni az, hogy a házasság "a házaspár javát és a gyerekek nemzését szolgálja"? A két elem azonos szinten van, mint ahogyan azt az újítók elvárták, hogy a Zsinat deklarálja? Ha igen, hogyan lehet egy dolog természetét két eltérő céllal meghatározni? Vagy az első elem a fő, mert elsőként van említve? Ha igen, mit jelent az, hogy a házasság fő célja a "házastársi szeretet" vagy szexuális szeretet, amint azt a kánon burkoltan állítja? A szexualitás nem az utódok nemzését szolgálja, mint ahogyan a gyomor az emésztést és a szem a látást? És ez nem vonja maga után azt, hogy a házasság célja mindenekelőtt az utódok nemzése? És ebben az esetben miért nem tették első helyre az utódok nemzését?

Ebben a fejezetben láttuk, hogy a házasságról szóló tradicionális tanítás elhomályosult; és hogy a "szeretet", pontosabban a szexuális szeretet hogyan lett kihangsúlyozva a végcél és az utódnemzés ellenében. Röviden, láthattuk, hogy a szubjektivizmus hogyan emelkedett az objektív valóság fölé, és a "pozitív" elemek a "negatívok" fölé.

*

Mielőtt rátérnék a következő fejezetre, nézzük át röviden, hogyan erősítette meg a szexuális szeretet fontosságát folyamatosan a Tanítóhivatal. A házasság Egyházjog (CIC 1983) szerinti új megközelítését átvették a különböző pápai enciklikák, mint a Familiaris Consortio, és a Katolikus Egyház Katekizmusa (§ 1601).

*

Ebben a katekizmusban találjuk azt a tanítást is, hogy a "szexualitás a férfi és a nő házastársi szeretete alá van rendelve (§ 2360)." Itt a házastársi szeretet mint szexuális szeretet van értelmezve, és említés sem esik az utódok nemzéséről.

Egy további, a szexualitásról szóló új tant találhatunk a Katekizmus § 2332-ban: "A szexualitás az emberi személyt minden szempontból érinti testének és lelkének egységében. Sajátosan az érzelmi életre vonatkozik, a szeretet és az élet továbbadásának képességére, általánosabban az alkalmasságra, hogy közösségi kapcsolatot teremtsen másokkal. "

De mit jelent az, hogy " A szexualitás az emberi személyt minden szempontból érinti"? Hogyan érinti

a személy tisztán lelki aspektusát, beleértve ebbe az Istennel való kapcsolatát is? És hogyan érinti a "az alkalmasságot, hogy közösségi kapcsolatot teremtsen másokkal"? A közösségi kapcsolat vagy racionálisan összekovácsolódik vagy megerősödik, például amikor alamizsnát adok valakinek, vagy érzelmileg, amikor kifejezem a vonzalmamat valaki iránt. De a szexualitás biztosan nem vonatkozik az első esetre, és nem feltétlenül szükséges a másodikban sem. Az utóbbi eset az érzéki szeretet is tartalmazza, de a szexuális szeretet nem az összes létező érzéki szeretet egyetlen formája; van családi szeretet is, például amikor egy anya megöleli a gyerekeit.

Itt a szexualitás megint hangsúlyt kap, ezúttal általánosítva, jobban összhangba hozva a freudi pszichológiával, mint bármilyen más józan, - nem is szólva a katolikusról! - antropológiával.

A Gaudium et Spes kihirdetésétől kezdve láthatjuk egyre erősödő mértékben az erotika szellemének terjedését a házassági etikában.

III. rész

A test teológiájának téveszméje

2. Halálos bűn és szentáldozás

A hagyományos tan

Az Egyház mindig figyelmeztette a híveket arra, hogy halálos bűn állapotában nem járulhatnak szentáldozáshoz. A nagycsütörtöki és az úrnapi liturgiában az Egyház a régi rítus liturgiájában Szent Pálnak a korintusiakhoz írt 1. leveléből idézi a 11. fejezetet, amelyben Szent Pál figyelmeztet, hogy az Oltáriszentség méltatlan vétele kárhozathoz vezet. Az utóbbi ünnepen maga Aquinói Szent Tamás pontosan megismétli ezt a mondatot az általa írt szentáldozási imában és a Lauda Sion szekvenciában, egyértelműen kijelentve:

Sumunt boni sumunt mali, sorte tamen

inaequalis, vitae vel interitus.

Mors est malis, vita bonis: vide paris

Sumptionis quam sit dispar exitus.

(A jó elfogadása, a rossz elfogadása, de sorsuk különbözik: élet vagy halál. A halál a gonosznak, az élet a jónak a jussa: nézd meg, hogy milyen egyenlőtlen a vége egy egyenlő elfogadásnak.)

Az Egyház hagyományosan azt tanítja, hogy halálos bűn állapotában szentgyónást kell végezni, mielőtt valaki az Oltáriszentség vételéhez járulna. Egyébként a miselátogatás során tartózkodnia kell a szentség vételétől és csak lelki áldozást végezhet. (ld [Dr. Balogh Sándor: Lelki áldozás](#)) Igaz, hogy a tökéletes bűnbánat a gyónás szentségén kívül is elegendő, hogy egy személy a halálos bűn alól feloldozást nyerjen, de nem lehet tudni, hogy a bűnbánat minden esetben tökéletes-e, és a személy megkockáztatja azt, hogy újabb halálos bűnt követ el, ha ilyen körülmények között végez szentáldozást, és ezért hiba lenne így tenni.

Ezt olvashatjuk Szent X. Piusz katekizmusában (§ 630): "... ha egy személy tudja, hogy a halálos bűn állapotában van, szentáldozás előtt egy jó szentgyónást kell végeznie; mivel nem elegendő, hogy tökéletes bűnbánatot tartson gyónás nélkül az a személy, aki a halálos bűn állapotában van, ahhoz, hogy helyes szentáldozást végezhesen [16]."

Az új tan

Mind az új liturgiában, mind a jelenlegi Tanítóhivatal tanításában a fentebb ismertetett tanítást felhívítva találjuk meg.

A Novus Ordo-ban [Új miserend] [17] Szent Pál figyelmeztetését a halálos bűnben történő szentáldozás ellen, kivették mind a nagycsütörtöki, mind az úrnapi liturgiából (ez utóbbi ünnep esetén kétszer is). Továbbá, a Lauda Sion szekvencia választható lett; van egy rövidebb változata, amelyet javasolnak, és amely már nem tartalmazza a fentebb idézett két verset.

A jelenlegi Tanítóhivatal Egyházi törvénykönyvében ezt olvashatjuk:

" Az a személy, aki a halálos bűn állapotában van, nem celebrálhat szentmisét és nem veheti magához az Úr szent testét szentgyónás nélkül, hacsak nem merül fel súlyos ok és nincs lehetőség a gyónásra; ebben az esetben ez a személy kötelezve van arra, hogy tökéletes bánatot tartson, amely magában foglalja azt is, hogy amilyen gyorsan csak lehetősége nyílik, elvégezze a szentgyónást (CIC 1983 can. 916 [18]). "

A kánon elsősorban a papokra utal, de világos, hogy a laikusokra is vonatkozik. Igazolja az Oltáriszentség vételét "súlyos ok" esetén, de mi lehet ez a súlyos ok? Egy pap esetében lehet a szentmise bemutatásának a kötelezettsége egy adott egyházközség számára [19], de mi lehet ez egy laikus hívő esetében? Mi lehet olyan súlyos ok, amely megéri, hogy megkockáztassa az ember a szentségtörő módon történő szentáldozást? Szégyenkezés, hogy mit gondolnak az emberek? Emberi szempontok? Az a gondolat, hogy az Oltáriszentség segít legyőzni a bűnét?

Megfigyelhetjük, hogy ezt a kánont, amely már önmagában is kérdéses, a következőképpen idézi rövidítve a katolikus Egyház katekizmusa (§ 1457): " Aki tudatában van annak, hogy halálos bűnt követett el, még ha a bűn fölött mélységes bánatot is érez, ne járuljon a szentáldozáshoz anélkül, hogy szentségi föloldozásban nem részesült, kivéve, ha a szentáldozásnak súlyos indoka van és lehetetlen meggyónni. " Itt a kánonban felsoroltak közül csak két feltétel szerepel kifejezetten, nevezetesen a szentgyónás lehetetlensége és a "súlyos ok"; a tökéletes bűnbánat említve van ugyan, de nem kifejezetten mint feltétel; miközben a negyedik feltételt, nevezetesen az, hogy a szentáldozás után amilyen gyorsan csak lehet, a szentgyónásban feloldozást kell nyerni, teljesen kihagyták.

Ezzel szemben úgy tűnik, hogy a modern papság jellemzően csak a negyedik feltételhez ragaszkodik, és a laikusok túl gyakran jelentik be vidáman a gyóntatószékben, hogy egy pap azt mondta nekik, hogy elegendő az Oltáriszentség vétele után elvégezni a szentgyónást. Ami ebben a leginkább figyelemre méltó az az, hogy nincs az összes felet érintő logikai egység.

Ha még mindig a Római Birodalom boldog idejében és területén élnénk, és a császár kifejezné azon szándékát, hogy meglátogat bennünket otthonunkban, elegendő lenne-e egy behúzott függönyű dohos lakásban fogadni, bevetetlen ággyal, mosatlan ruhákkal és edényekkel, poros, piszkos szeméthegekkel, és biztosítani afelől, hogy másnapra ki lesz takarítva az ő látogatásának a tiszteletére?

Az Egyház szexuális területen megengedőbb az Oltáriszentség vétele tekintetében, mivel a szentáldozás halálos bűnben való végzésének a súlyosságát lekicsinyli, lekicsinyli magának a halálos bűnnek a súlyosságát, amelynek, szomorú kijelenteni, de a tisztátalanság a leggyakoribb formája. (ld. [Tóth Tihamér: Mily súlyos bűn a tisztátalanság!](#))

Mindamellet, hogy ezek a liturgikus és tanítóhivatali újítások befolyásolták a hívek számára a tisztátalanság súlyosságának a megértését, őszintén el kell ismernünk, hogy jelenleg a klérus is messze áll attól, hogy kitartóan hirdesse az erre a bűnre és a vele szembeni ellenállás erényére vonatkozó igaz keresztény tanítást.

A Kedves Olvasó mikor hallott papot prédikálni a tisztaság dicsőségéről vagy a tisztátalanság undokságáról? Mikor hallottak utoljára papot arra figyelmeztetni, hogy az akár egyedül elkövetett tisztátalanság bűne esetén nem szabad szentáldozáshoz járulni? Mikor figyelmeztetették gyónásban utoljára a tisztátalanság veszélyére a lelke örök megmentése érdekében vagy mikor bátorították arra, hogy felajánlja Istennek egy tökéletesen tiszta élet áldozatát [20]?

3. "A test teológiája"

Azoknak a híveknek, akik II. János Pál pápa Angelus előadásait látogatták 1979 szeptembere és 1984 novembere között és azt remélték, hogy katekizmust vagy jámbor értekezéseket hallanak, csalódnuk kellett. Ehelyett II. János Pálnak a szexuális erkölcsről teljesen szabadon vallott személyes elméletét hallhatták. Most röviden megvizsgáljuk két tantételét a személyiséglélektani "A test teológiájának", miután már a könyvünkben részletesen elemeztük.

a) A házastársi szeretet istenítése

Láthattuk, hogy a jelenlegi Tanítóhivatal a házastársi szeretetet mint szexuális szeretetet mutatja be; A test teológiájában láthatjuk, hogy II. János Pál hogyan mutatja be a házastársi szeretetet isteni szeretetként. Ezt úgy éri el, hogy a házastársi szeretetet "teljes önátadásnak" nevezi. Ennek a teljes önátadásnak két típusát különbözteti meg; egy "személyes teljes önátadást", ami az állandó értelemben vett házastársi szeretet; és egy "teljes testi önátadást", ami a házastársi szeretet cselekedete, az előző szeretet "jele és gyümölcse" (Familiaris Consortio). Az a szeretet, amit így definiál, valójában isteni szeretet, mert a teljes önátadás nem egyéb, mint az a szeretet, amivel az ember Istennek tartozik.

A pápa nem áll meg annál, hogy a házastársi szeretetet összefüggésbe hozza az ember Isten iránti szeretetével, hanem megpróbálja még jobban isteníteni, összekapcsolva mind az Isten ember iránti szeretetével, és mind Istennek saját Maga iránti szeretetével.

Ezt az elméletet több szempontból is lehet kritizálni. Az első a házastársi szeretet, mint "teljes önátadás" tekintetében; a második az állítólagos kapcsolata az Isten szeretetével.

i) A teljesen önátadó szeretet önmagában véve

Több nehézség is van ezzel kapcsolatban. Az első az, hogy lehetetlen egy emberi személy önátadása egy másik emberi személynek, akár metafizikai akár fizikai síkon. A második az, hogy ez ellene mond a hitnek, a Mi Urunk parancsának, amely szerint Istent teljes szeretettel kell szeretnünk (ex toto corde tuo...), míg embertársunkat kisebb szeretettel, de úgy, "mint önmagunkat".

Egy további nehézsége ennek a definíciónak az, hogy összekeveri a természetes és a természetfeletti rendet. A pápa tisztán természetes vonásai, vagyis ennek az állítólagos "önátadásnak" az alapján isteníti a házastársi szeretetet, a természetfeletti rendre való hivatkozás, mint például a kegyelem vagy a katolikus hithez való igazodás nélkül.

Ennek a zavarnak a következmény, hogy ez a definíció túl széleskörű a pápa céljaira, mivel a "tökéletes önátadás" tulajdonsága (legalábbis ahogyan a pápa nézi) nem korlátozódik kizárólag a szentségi házasságra, hanem elmondható a házasság minden egyéb formájára, sőt, még bizonyos házasság nélküli kapcsolatokra is, lehetővé téve, hogy a kérdéses két személy (akik házasságtörők is lehetnek) elkötelezi magát egész életre szóló szeretetre a kölcsönös odaadás megfelelő érzelmeivel.

ii) A teljes önátadó szeretet és az Istennek az ember, valamint Önmaga iránti szeretete közötti kapcsolat

Az Istennek az ember iránti szeretete, amire a pápa gondol, az Krisztus szeretete az Egyház iránt. Különbőféleképpen kapcsolja a házastársi szeretetet ehhez a szeretethez, ezek közül hármat említünk csak.

a) Az Egyház alá van rendelve Krisztusnak

A pápa úgy értelmezi ezt a mondatot, amint a "házastársak" teljes önátadásának kölcsönös alárendeltségét a házastársi cselekményben. Szent Pál, ezzel ellentétben úgy értelmezi ezt a mondatot, mint a feleségnek a férje alá való rendelésének a modelljét.

b) "Az egy test" Krisztusnak az Egyházzal való egységét jelzi

A pápa ezt mint a házastársak testi egységét értelmezi. A Trentói Zsinat, ezzel ellenkezőleg, ezt a mondatot a házastársak lelki egységeként értelmezi.

c) Az Agape kifejezése

A pápa a házastársi cselekményt mint "az Agape legmélyebb kifejeződését" mutatja be. Itt a szeretet két alapvetően különböző formáját keveri össze: a természetes érzéki szeretetet és a természetfeletti racionális szeretet (Agape). A szeretet előző típus annyira különbözik az utóbbtól, hogy nem alkalmas arra, hogy képes legyen a kifejezésére.

Hasonló kifogást lehet tenni a pápa víziója ellen a házastársi cselekménynek a Szentháromság szeretetéhez való hasonlítására.

*

Láthatjuk a pápa igyekezetét, hogy a házastársi szeretetet Isten szeretetéhez kapcsolja újszerű és erotikus módon, anélkül, hogy a Szentírásra vagy a tradícióra hivatkozna.

*

"A test teológiájához" fűzött kommentár összefoglalójaként megállapíthatjuk, hogy a pápa gyakorlatilag a házastársi szeretetet az isteni szeretet szintjére emeli fel, amikor a házastársi szeretetet azonosítja a legmagasabb rendű szeretettel: az ember Isten iránti szeretével [6], az Isten ember iránti szeretetével és Isten Isten iránti szeretetével. De ez nem megengedett, mert ahogy azt már mondtuk, a házastársi szeretet ettől radikálisan eltérő típusú szeretet [21].

A test teológiájának a leginnovatívabb vonása a házastársi szeretet istenítése, még akkor is, ha a pápa úgy ítéli meg, hogy ez a kölcsönös szeretetteljes elkötelezettség "jele és gyümölcse". Mivel a "teljes önátadás" házasságon kívül is megvalósulhat, mint már fentebb is tárgyaltuk, az istenítés végül is a testi egyesülés istenítése lett.

Ehhez hasonló fogalmakat, amelyek inkább az elhomályosodott bukott természetet és a gnóvizist, mint annak erőltetetten perverz szócsövét jellemzik, találni a katolikus Tanítóhivatalban és hallani Krisztus helytartójának a szájából, annak a bizonyítéka, hogy az erotika a katolikus Egyház kebelében erőteljesen elterjedt a Gaudium et Spes útmutatását követő 20 évben.

II. János Pál személyiségének, és különösen A test teológiájának általános hatása, hogy a katolikus erkölcs mélyén a szentséget a szexualitás helyettesíti. Még ha a fenti kritika nem is meggyőző, ennek a ténynek elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy az elmélet[22] tévedését bizonyítsa minden katolikus érzékeny személy számára[23].

b) A házasság kapcsolata a szüzességgel és a cölibátussal

A házastársi szeretet istenítésének egyik következménye, hogy a szexualásban található minden negatívum, mint pl. a benne rejlő zavar vagy bujaság el van hallgatva. Másik következmény, hogy többé nem adható neki a szüzességgel vagy cölibátussal szemben alárendelt státusz.

Ezek tekintetében II. János Pápa pápa kijelenti, hogy : "... a biblia nem támasztja alá a házasságnak a szexuális önmegtartóztatáson alapuló szüzességhez és a cölibátushoz képest sem az "alárendeltségét", sem a "fölérendeltségét "(Discourses 14th April 1982)'[24]. Azonban Szent Pál pontosan az ellenkezőjét állítja (1Kor 7, 25-40). Különösen kiemeljük: "Azt szeretném, ha mentek volnátok a gondtól. A nőtlennek arra van gondja, ami az Úré: hogyan járjon az Úr kedvében (32. vers), A nő azonban világi dolgokkal törődik: hogyan keresse felesége kedvét (33.vers)."

Minden esetben, ha tudni szeretnénk, hogy Anyaszentegyházunk mit tanít egy adott tárgyban, a Szentírásnál magasabb hatóság a megfogalmazott dogma.

A Trentói Zsinat dogmatikusan kiemeli (s. 24 can.10): "Ha valaki ... azt állítja, hogy nem áldottabb és jobb megmaradni szüzességben vagy cölibátusban, mint házasságban: Legyen kiközösítve".

Si quis dixerit... non esse melius ac beatius manere in virginitate aut caelibatu, quam matrimonio: Anathema sit.

*

Mielőtt rátérnénk Ferenc pápa enciklikájának az elemzésére, fenti rövid elemzésünk szellemében röviden nézzük át a világ szellemének a jelenkori Tanítóhivatal házassági etikájára gyakorolt hatását.

Az első alfejezetben, a Gaudium et Spes és a módosított Egyházi Törvénykönyv esetében láttuk, hogy a házasság végcéljának a fogalmát hogyan hallgatták el, az "utódnemzés" hogyan szorul háttérbe és a "házastársi szeretet" hogyan került előtérbe. Azután megállapítottuk, hogy ez a szeretet erotikus tartalmat kapott, amely a következő évek során felerősödött.

A második alfejezetben, a liturgikus változásokon és az új Egyházi Törvénykönyvön keresztül láttuk hogy a halálos bűn súlyossága (közvetve) hogyan lett elbagatellizálva.

A harmadik alfejezetben, "A test teológiáján keresztül" láttuk, hogy a házastársi szeretet, és különösen a házastársi szeretet cselekménye dicsőítve lett, és a "negatív" bujaság hogyan lett kihagyva a számításból. A pápa részéről teljes nyíltságot tapasztaltunk ezekről a témákról szólva. Közben egy szót sem találtunk a tisztátalanság bűne súlyosságának a kisebbitéséről.

Valójában II. János Pál pápa erkölcsi tanításának egyik nagy erőssége a természet törvényének betartása és következetes kiállása a tisztaság mellett.

IV. rész

Az Amoris Laetitia-ban rejlő rossz

Hogyan is gondolhatnánk, hogy ez az enciklika, amelyet ugyanaz a [Caffarra bíboros](#) [kérdőjelezett meg nyilvánosan](#), akinek Lucia nővér levelet írt, nem része az Egyház és a Sátán közötti összecsapásnak, amelyről már írtunk az előbbiekben?

Az alábbiakban gyors pillantást vetve az Amoris Laetitia-ra, megvizsgáljuk a házasság, a házasságtörés és a "szexuális nevelés" kérdését.

1. A házasság

Az Amoris Laetitia pápai buzdítás 80 §-ban ez áll: "A házasság elsősorban 'az élet és a szeretet intim párkapcsolata', amely 'a házastársak javát szolgálja', míg a szexualitás 'alá van rendelve a férfi és a nő házastársi szeretetének' ... Mindazonáltal a házastársi egyesülés természeténél fogva az utódnemzés célját szolgálja."

A lábjegyzetben négy hivatkozás szerepel ehhez a szövegrészhez: a Gaudium et Spes § 48 az "intim párkapcsolatot" illetően; az Egyházi Törvénykönyv (1983) c.1055 a "házastársak javát" illetően[25]; a katolikus Egyház katekizmusa § 2360 a szexualitásnak a házastársi szeretet alá való rendelésére vonatkozóan; és megint a Gaudium et Spes § 48 a házasságnak az utódnemzésre való rendeltetésére vonatkozóan.

Két dolgot kell megjegyezni, amikor az AL-nak ezt a fejezetét összevetjük a jelenkori Tanítóhivatal tanításával:

1) Tovább lépést jelent, mivel már nyíltan a házastársi szeretetet teszi a házasság elsődleges céljának. ("A házasság elsősorban ... házastársi szeretet").

2) Ez a tanítás további példa a jelenkori Tanítóhivatal erotikus tendenciájára, amely itt is megjelenik ennek a három, fent jelzett tantételnek az újra felidézésében, amely a házasságot mint 'az élet és a szeretet intim párkapcsolatát' írja le és amely 'a házastársak javát szolgálja', és amely szerint a szexualitás 'alá van rendelve a férfi és a nő házastársi szeretetének'. Az a sugalmazás, hogy a házastársi szeretet lényegében szexuális jellegű, a későbbiekben kizárólag szekuláris értelemben jelenik meg a 150. §-ban "A szerelem erotikus dimenziója" címmel.

Ferenc pápa II. János Pál pápát követi abban, hogy nem tekinti többé a házas állapotot a szüzesség és a cölibátus alá rendeltnek (az AL 159. §-a hivatkozik II. János Pál korábban jelzett idézetére.) Ez pontosan megfelel annak a fontosságnak, amelyet a házastársi szeretetnek tulajdonít.

2. Házasságtörés

Valószínűleg a fenti idézetekben már megjelenő erotika szelleme áll a pápának a házasságtöréssel szemben tanúsított elnéző magatartása mögött.

a) A házasságtörés támogatása

Az Amoris Laetitia 298. §-ban a pápa az "elvált és újrَاهázasodott" párokról a következő kifejezésekkel szól: "Az Egyház ismer olyan szituációkat, amikor, súlyos ok miatt, mint például a gyerekek nevelése, egy férfi és egy nő nem tud eleget tenni a különválás kötelezettségének" (Familiaris Consortio § 84), és hozzáteszi a 329. lábjegyzetben: 'Ilyen

helyzetekben sokan ismerik és elfogadják az Egyház útmutatását erre a helyzetre, hogy éljenek úgy, mint 'fivérek és nővérek', de rá kell mutatni, hogy ha bizonyos intimitás megnyilvánulása hiányzik, gyakran előfordul, hogy a hűség és a gyermekek java veszélybe kerül. (Gaudium et Spes § 51). "

Megjegyzés

'Az intimitás megnyilvánulása' a szexuális kapcsolatra vonatkozik, amint az kiderül a Gaudium et Spes teljes fejezetének az olvasásából és abból a tényből, hogy az 'intimitás megnyilvánulása' ellentétben áll a 'fivéreként és nővéreként' való együttéléssel. Következésképpen a szöveget a következőképpen foglalhatjuk össze: Sok elvált és újrَاهázasodott pár, akik gyermekeik java érdekében élnek együtt, úgy találja, hogy szexuális kapcsolatuk (azaz házasságtörésük) gyümölcsöző kapcsolatuk és gyermekeik java számára.

Láthatjuk tehát, hogy:

- i) Meg van védve a házasságtörés:
- ii) eszközként egy cél eléréséhez: nevezetesen a pár hűsége és az utódok java érdekében;
- iii) egy adott helyzetben, valójában "sokak" által tapasztalt helyzetben;
- iv) feltételezett folytonosságban a korábbi egyházi Tanítóhivatallal.

A fenti pontokra az alábbiakat válaszolhatjuk:

- i) A házasságtörést *expressis verbis* elítéli az Ószövetség a VI. parancsban, és a Mi Urunk Jézus Krisztus is az Újszövetségben (Mt 19.9; Mk 10.11-12). Továbbá Jézus az egyik olyan bűnként említi, amely a bűnöst kizárja az örök életből (Mt.19. 17-18), más szóval mint halálos bűnt. Amelyet, mint eredendően rosszat, nem lehet semmiféleképpen helyeselni.
- ii) Szent Pál (Róm 3.8) világosan kijelenti, hogy egy rossz dolog sohasem lehet eszköz egy jó cél eléréséhez;
- iii) Itt a ["szituációs etika"](#) jelenik meg, azzal a megfontolással, hogy a lelkiismeret maga hozza létre a normákat az adott helyzetnek megfelelően. Az Egyház ezzel ellentétben, elítéli a szituációs etikát, és a lelkiismeretre úgy tekint, mint egy bíróra, amely az objektív erkölcsi normákat alkalmazza az adott cselekedetre;
- iv) A pápa (és munkatársai) a lényeges részeit elhallgatják azoknak a fejezeteknek, amelyeket idéznek. Az első fejezetben amikor II. János Pál arról beszél, hogy az "elvált és újrَاهázasodottak" különféle okok miatt, mint például gyermekeik érdekében, kijelenti, hogy teljes önmegtartóztatásban kell élniük: ha pedig nem így élnek, akkor nem vehetik magukhoz az Oltáriszentséget. A második fejezetben a Zsinat javasolja a szexuális kapcsolatot a hűség megtartása és a gyermekek java érdekében, de kizárólag a szentségi házasságon belül.

Más szavakkal, II. János Pál pápa azt állítja, hogy az "elvált és újrَاهázasodott" pár gyermekeik érdekében együtt maradhat, de teljes önmegtartóztatásban; a Zsinat azt állítja, hogy a szexuális kapcsolat erősítheti a pár hűségét és gyermekeik javát szolgálhatja a házasságon belül. Összekombinálva a két fejezetet, kihagyva az önmegtartóztatásra és a házasságra való hivatkozást, Ferenc pápa a Tanítóhivatalt idézve kísérli meg igazolni a házasságtörést.

b) A házasságtörők egyházi állapota

Az AL a 299. §-ban azt állítja, hogy az "elvált és újrَاهázasodottak" "élő tagjai az Egyháznak, képesek élni és növekedni benne", és azt javasolja, hogy integrálódjanak be az Egyház nyilvános életébe, például mint keresztszülők. Az Egyház hagyománya, Aquinói Szent Tamással és másokkal egyetértésben úgy tekint rájuk, mint az Egyház halott tagjaira, mint egy élő fa elhalt ágaira. Ennél fogva, és azért, mert rossz példát mutatnak, érthető, hogy házasságtörőket miért nem engednek nyilvános szerephez juttatni az Egyházban, mint ahogyan az mindig is volt korábban.

c) A házasságtörők szentáldozásának az engedélyezése

A 298. § és a 329.lábjegyzet fenti elemzése alapján azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ha a házasságtörés többé nem halálos bűn, akkor a házasságtörőknek joguk van beintegrálódni az Egyházba, sőt, akár az Oltáriszentség vétele is megengedett a számukra. Vizsgáljuk most meg a dokumentum egyik fejezetét, amely nyíltan kijelenti: "[...] egy szabály hatása vagy következményei nem feltétlenül ugyanazok mindig [...]. Ez az eset áll fenn a szentségeknél is, mivel megkülönböztetést tehetünk, hogy egy adott szituációban nem lép fel súlyos hiba". (300. § , 336.lábjegyzet.)

Az Oltáriszentség vételének miféle igazolására gondol itt a pápa? "Situációs etika"? , de, mint azt az előbb láttuk, ez az etika érvénytelen. Vagy talán a pár részéről fellépő tudatlanság afelől, hogy amit tesznek, halálos bűn, vagy afelől, hogy az Oltáriszentség vétele halálos bűn állapotában egy újabb halálos bűn? Igaz, hogy a halálos bűn nem róható fel annak a bűnösnek, aki nem tudja, hogy halálos bűn, amit tesz; azonban a kérdéses bűn objektíven halálos és súlyos támadás Isten ellen. Ezért az Egyház részéről minden lelki támasznak, megkülönböztetésnek, kijelentésnek vagy közreműködésnek abba az irányba kell mutatnia, hogy a pár figyelmét felhívja arra, hogy tartsa be az isteni és a természeti törvényt, és arra vezetni őket, hogy Isten kegyelmében éljenek: nem hagyni őket tudatlanságban a bűnük felől azért, nehogy megsértsék az érzékenységüket. Röviden összefoglalva, az Egyház feladata itt nem az, hogy elkerülje a hívek megbántását, hanem az, hogy elkerülje Isten megbántását.

3. "Szexuális nevelés"

Most, hogy Európa iskolái el vannak árasztva egy erkölcstelen és hedonista rendszer "szexuális nevelési" programjaival (és csak félhetünk attól, mi jön még ezután), Anyaszentegyházunk közbelépése minden nap elteltével egyre szükségesebb és sürgősebb lenne. Az Amoris Laetitia kihirdetésével remélhattuk volna, hogy a felső klérus néhány kérdésben, mint például a következők, igazi katolikus álláspontot foglal el:

- i) Javaslat új, hiteles katolikus iskolák alapítására, vagy legalább új intézmények alapítására a katolikus tanoknak a jelenlegi iskolákban történő oktatása céljából;
- ii) Felhívás intézése a szülőkhöz, hogy legalább maguk felügyeljék gyermekeik oktatását, házasságuk elsőrendű céljának megfelelően (gyermekek nemzése és nevelése);
- iii) A házasságra, a tisztaságra, a házasság és a tisztaság elleni cselekedetekre vonatkozó

katolikus tanítás és annak a világos kijelentése, hogy a tisztaság elleni minden bűn halálos.

Ehelyett "A szexuális nevelés szükségességéről" szóló 280-286 §-ból teljesen hiányoznak ezek a megfontolások.

i) Távolról sem javasolva a jelen "szexuális nevelési" programokra alternatívát, a dokumentum arra korlátozódik, hogy bizonyos módosításokat vagy hangsúlyváltásokat javasoljon;

ii) A szülők nevelő szerepe meg sincs említve, éles ellentétben a Vatikán 20 évvel ezelőtt (1995-ben) kiadott "Az emberi szexualitás értelme és igazsága" dokumentumával, amely, látva a veszélyét, ahogyan ezt a témakört az iskolában kezelik, határozottan a családon belülré helyezi hogy a "szexuális nevelés" feladatát [26]. Az Amoris Laetitia kérdéses fejezete ténylegesen teljesen figyelmen kívül hagyja a házasság elsődleges célját, a másodlagos célra, vagyis a szeretetre koncentrálva (kivéve egyetlen utalást a "szexualitás természetes utódnemzési céljára"): természetesen egy kizárólag érzelmi, főleg szexuális természetű szeretet értve ez alatt. Például ilyenekről olvashatunk: "szeretetre, kölcsönös önátadásra nevelés (280.§); "a szeretet képessége (281-2 §), és annak az módjáról, hogy a "fiatalok kifejezzék a szeretetüket" (284. §).

iii) Semmit sem mond az Egyháznak a házasságra és a tisztaságra vonatkozó tanításáról [27]. A szexualitást kizárólag pszichológiai módon kezeli, erkölcsi vonatkozások nélkül. Az elkerülendő rossz többé nem bűn, hanem csak szociológiai és pszichológiai probléma, mint: "trivializáció és elszegényedés" (280. §; "a pornográfia áradata", a szexuális deformáció, a szeretetre való képesség "lerombolása és eltorzítása" (281.2 §); "nárcizmus és agresszivitás", "játék a testtel és a vágyakkal" (283 §); éretlenség (284 §); elszigetelődés (284-5 §); a saját test nem elfogadása, félelem a másiktól (285 §).

Láthatjuk, hogy a házasságon kívüli szexualitás nincs elítélve. Sőt, mintha bátorítva lenne, és így a végeredmény teljesen összeegyeztethető a "szexuális nevelési" programokkal: azokkal is, amelyek már érvényben vannak, és azokkal is, amelyeket még csak ezután fognak a gyerekek nyakába varrni: "A szexuális készítés az önismeret és az önkontroll növelésén keresztül irányítható, amely képes tesz arra, hogy értékes képességeket tápláljon az öröm és a szeretetteljes találkozás céljából" (280 §). "Az a lényeg, hogy megtanítsuk őket, hogy érzékenyek legyenek a szeretet különböző formáinak a kifejezésére, a kölcsönös érdekre és gondoskodásra, a szerető tiszteletre és a mély értelemben vett kommunikációra[28]", felkészítve őket a "házasságban történő szexuális egyesülésre, amely egy mindenre kiterjedő kötelezettségvállalás jele, amelyet mindaz gazdagít, ami megelőzte." (283 és 284 §).

Ez a fejezet kompatibilis a "Gender elmélet [29]"-tel, mivel szerzője nemcsak a serdülőkre, hanem a "gyerekekre" is kiterjesztette a "szexuális nevelést" (280 és 281. §); és örömmel állítja: "Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy saját létmódunk szerkezete, akár férfiről, akár nőről van szó, nem egyszerűen biológiai vagy genetikus tényezők eredménye[30], hanem sok elem sokszoros hatása, mint például a temperamentum, családi háttér, kultúra stb. [...]; És az is igaz, hogy a férfi és a nő nem merev kategória [...]" . A fejezet egy figyelmeztetéssel végződik a "törvényes szabadság feltétele, és a gyermekek sajátos identitása és potenciálja hiteles fejlődésének az akadályoztatása " ellen (286§)[31] .

V. rész

Konklúzió

Ennek az esszének a megírásával az volt a szándékom, hogy megvizsgáljam, hogy a test érzéki vágya, különösen a paráználkodás vagy tisztátalanság szelleme hogyan volt képes behatolni korunk Egyházának gondolkodásába. Arra törekedtünk, hogy nyomon kövessük az új egyházi törvény különböző kánonjain és a jelenkori Tanítóhivatal különböző tanításain keresztül a II. Vatikáni Zsinatig, amikor a Bukott Természet szellemisége hivatalosan is belépett a Katolikus Egyházba.

A tisztátalanság szelleme megfelel a világnak a szexualitásról vallott elképzelésével. Hivatkozva az erről az elképzelésről tett korábbi elemzésünkre, és röviden utalva a legutóbbi Vatikáni Zsinattól a jelenlegi pontifikátusig eltelt időszakra, meg fogjuk vizsgálni, hogyan és milyen mértékben hatja át ez a szellem az Amoris Laetitia enciklikát.

A. "A szexualitásnak nincs külön végcélja. Alkalmazása örömteli, és két, egymással nem feltétlenül házasság közötti szeretet kifejezésének az eszköze".

Láttuk, hogy a Gaudium et Spes hogyan nyomta el a "végcél" kifejezést. Ez az elnyomás még nyilvánvalóbb az új Egyházi Törvénykönyvben, ha valaki összehasonlítja az új és a régi kánonokat. Azután, az Amoris Laetitia-val bezárólag, a gyermeknemzés és a gyermekek nevelése sohasem nyerte vissza többé előző, hagyományos státuszát.

Ennek a kifejezésnek az elnyomása, akár az "elsődleges" rendeltetéstől függetlenül, akár azzal kapcsolatosan, minden bizonnyal rést ütött a házasságról szóló örökérvényű egyházi tanítás bástyáján, Asmodeus szelleme által. [32]

Ez az elnyomás tette lehetővé, hogy egy meghatározatlan "szeretet" lépjen a házassági etika előterébe. A kortárs egyháziak a szexualitást még nem kizárólag örömszerzésnek tekintették (a felszínes világi attitűdöknek megfelelően).

A Gaudium et Spes által félmjelzett időszakban az egyházi Tanítóhivatal egyre erőteljesebben állította, hogy ez az erotikus tartalmú szeretet ténylegesen a házasság elsődleges célja, mígnem az Amoris Laetitia enciklika mindkét tant kifejtette (lásd fent).

Eddig a pontig az enciklika [Amoris Laetitia] kizárólag a házasság jelenkori heterodox [a hagyománytól eltérő] tanítását fejleszti tovább; a házasságtörés érdekérvényesítése esetében viszont különleges erkölcsi súlyú újdonságot képvisel, amely eddig soha nem látott közelségbe került a világ szellemével, mind hatásában, mind durvaságában [33].

B. "A szexualitás feltétlen jó, és teljes szabadsággal kell élni vele és beszélni róla."

A szexualitás feltétel nélküli jósága a Zsinat óta furakodott be az Egyház Bukott Természet érzéki vágyáról szóló tanításának az elnyomásával. Ez az elnyomás különösen az Egyházi Törvénykönyvben és a "Test teológiájában" nyilvánult meg, ahol II. János Pál pápa nem

habozik az "eredeti tisztasághoz" való visszatérésnek titulálni.[34]

A szexualitás állítólagos jóságát II. János Pál pápa isteni szintre emelte, bár még a házassági szeretet egészével való összefüggésben [35]. E nézettel összhangban a házasság már nem tekinthető alárendeltnek a szüzességgel vagy a cölibátussal szemben. Francis pápa követte elődje, legalábbis ez utóbbi tekintetben.

Mindkét pápa, miközben fenntartja a tisztaság elleni bűnökről szóló tanítást[36], teljes szabadossággal beszél róluk [37], Francis pápa nyilvánosan is ténylegesen hirdeti ezt a szabadosságot, amennyiben támogatja a iskolai "szexuális nevelés" programját.

C. "A szexuális erkölcsöt a hedonizmus törvényszerűségei határozzák meg"

Még ha fenn is tartja az Egyház a tisztaság elleni bűnök súlyosságáról kialakított álláspontját, megfigyelhetjük, hogy a jelen Egyházi Törvénykönyv és a Tanítóhivatal hogyan tárta szélesre a kaput a halálos bűnben élők Oltáriszentséghez való járulása előtt. Ferenc pápa állásfoglalását a házasságtörésben élők (bizonyos feltételek melletti) szentáldozáshoz való járulásának tekintetében az eucharisztikus fegyelemnek ezzel a meglazulásával összefüggésben kell szemlélni.

Mint már említettük, Amoris Laetitia nagy újdonsága a házasságtörés támogatása. Ennek a lazaságnak a fényében nem lehet mást tenni, mint riadót fújni a pápának korunk ifjúsága szexualitására vonatkozó hozzáállása miatt, mert azt csak szociológiai és pszichológiai fogalmakkal elemzi anélkül, hogy az erkölcsre utalna. A tisztátalanság önmagában vagy valami mással összekapcsolva sehol sincs elítélve. Sőt, amint fentebb láttuk, még bátorít is, kint például ebben a mondatban: " A legfontosabb dolog az, hogy megtanítsuk nekik a szeretet különböző kifejezései iránti érzékenységet ... " felkészítve őket a " házasságon belüli szexuális egyesülésre, amely a mindenre kiterjedő elkötelezettség jele, gazdagítva mindazzal, ami megelőzte." Milyen természetű az a szeretet, amelyről azt feltételezik, hogy gazdagítja a szexuális egyesülést, ha nem szexuális szeretet? De ha a szöveg szerzőjének nem ez a szándéka, mert az ellentétes az Egyház tanításával, miért nem mondja ki?

Röviden, bár az enciklika nem támogatja kifejezetten a szexuális hedonizmust, védelmezi a tisztátalanságnak egy különösen súlyos fajtáját; a szexualitást pszichológiai fogalmakkal elemzi, amely tökéletesen megfelel a hedonista világszemléletnek; elültet egy megengedő szellemiséget a hívekbe; és teljes csendben átsiklik az Egyháznak a tisztátalanság elítéléséről szóló örökérvényű tanítása felett.

*

Egy szóval, amit mi a II. Vatikáni Zsinattól kezdve az Amoris Laetitia-ig egyre világosabban hallunk, az a világ hangja. Ez a hang a következő üzenetet mondja: "A szexualitás a szeretetért van; feltétlen jó; a boldogság elérésére kell használni". Browne OP bíboros állítása igaznak bizonyult, amikor kijelentette, hogy a Zsinaton javasolt újítások "a házasság egész fogalmának a megrontását" jelentik.

Valaki tiltakozhatna: "Az Egyház megváltoztatta nézeteit ezekről a kérdésekről - és az időről

is". Erre mi azt felelhetjük: Megnyilvánulásában az Egyház nyilatkozata nem olyan, mint egy kormány vagy vállalat, amely a változó körülményeknek megfelelően változtatja politikáját: Ő őr és tanító, őre és tanítója a hitnek és az erkölcsöknek. A hit és az erkölcs alkotja a Természetfeletti Igazságot, a Kinyilatkoztatást, a Depositum Fidei-t [a Hitletéteményt]. Az Igazság lényege nem változik, csak kifejezésének bölcsességében és mélységében lehet változás; a Kinyilatkoztatás az x-nek és nem y-nak a kinyilatkoztatása; a Depositum Fidei az egy valaminek és nem egy más valaminek a letéteménye.

Számot vetve az Igazsággal, ami végső fokon maga az Isten, az embertől megkövetelt erények az alázat, tanulékonyosság, engedelmesség, alávetettség, és leigázottság. Az ember azért van ezen a földön, hogy szolgáljon, a Mi Urunk szavaival egy „haszontalan szolga, puszta eszköz, legyen akár pápa, akár király, akár laikus. Ha a Zsinat valamely tagja vagy a pápa arra vetemedik, hogy hozzányúljon, megváltoztassa vagy megreformálja azt, ami érinthetetlen, megváltoztathatatlan és megreformálhatatlan, akkor annak a következményei nagyon súlyosak lesznek.

Utóirat

Status Quo [A fennálló állapot]

Az Amoris Laetitia-t követő különféle méltatlanságok közül csak a "Fiatalok érzékenységének és szexuális nevelésének tanfolyama" találkozáspontját említjük, amely a Pápai Család Tanácsának a kezdeményezése és széles körben népszerűsítették a fiatalok között a tavalyi lengyelországi "Világifjúsági Napon". Itt a II. János Pál pápa perszonalizmusa találkozik Francis pápa szexuális erkölcs-nélküliségével, amely a szeretet dicsőítésében nyilvánul meg, ahol sem a halálos bűn, sem a szülői felelősség nem szerepel egyszer sem. A dokumentumot kitölti az erotika, és még a teljesen elítélendő pornográfiától sem határolódik el.

Az erotika felmagasztalása homályos fátylat húz mind a házasság, mind a (tökéletes) tisztaság elé; a házasság elé úgy, hogy elhomályosítja végcélját, a gyermekek nemzését; a (tökéletes) tisztaság elé, úgy, hogy elhomályosítja magát a lehetőségét is.

Az eredmény az, hogy a házaspárok házasságot kötnek anélkül, hogy tisztában lennének azzal, hogy mi a házasság, és így végül vállalkozásukat kudarc követi; és egyre kevesebb fiatal vállalja az egyházi állapotot[38]. Mert az egyházi ember tökéletes tisztasági fogadalmat tesz, de ha az Egyház nem mondja meg, mi ez a fogadalom vagy mit is jelent, akkor miért kellene egy fiatalembernek megtennie? És ha a házasság ugyanolyan szinten van, mint az egyházi állapot (amely az egyházi formában a szüzesség/ cölibátus), akkor miért kell ezt a fáradságot vállalni?

A hierarchia és a klérus nem teljesíti a hit terjesztése vonatkozó kötelességét ezekben a kérdésekben. Számos tagjuk át van itatva ugyanazzal az erotikus szellemmel, amelyről prédikálnak. Követelik a cölibátus eltörlését, utálatos botrányaik [39] napról napra folytatódnak. Itt ismét Asmodeus működését láthatjuk ebben a számára legörömtelibb és legvégső feladatában: beszennyezni az embereket és az egyház tanítását.

Átsiklottak Isten felett és figyelmen kívül hagyták az emberi természetbe beírt céljával

együtt, amely a gyermekek nemzése és a Mennysorság lakói számának a növelése; a szentül vett Eucharisziában való valóságos jelenlétével együtt; a neki kijáró szeretettel együtt, amely teljes önátadó szeretet, a tökéletes tisztaság iránti szeretet, a tisztaság szeretete, a jótékonyág természetfeletti szeretete a Neki való tökéletes alávetettségben, az osztatlan szívvel való szeretet, a szeretet, ami áldott és magasabb, és amelynek tökéletesebb jele Krisztus és az Egyház egysége, mint maga a házasság [40], az a szeretet, amelyről maga a Mi Urunk mondta: "Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent".

Mater Divinae Gratiae, ora pro nobis

Mater Purissima, ora pro nobis

Mater Castissima, ora pro nobis

Sancte Joannes Evangelista, ora pro nobis

Sancte Aloisi Gonzaga, ora pro nobis

Sancte Dominice Savio, ora pro nobis

Sancte Joannes Baptista, ora pro nobis

Sancte Joannes Fisher, ora pro nobis

Sancte Thoma More, ora pro nobis

[1] általában a modern filozófusoknál.

[2] miközben éppen az ellenkezője az igaz: az elpuhultság és az önkényeztetés jele: képtelenség férfinak, bábornak és felelősségteljesnek lenni; az alsóbb érzékek rabszolgaságának a mértéke.

[3] megjegyezzük, hogy a hedonizmus ellentmondásos, mivel az önkényeztetés szomorúságot okoz, míg az (keresztény erény értelmében vett) önfegyelem boldogságot eredményez.

[4] Vö. Fidei Preambula az apologetika tudományágában

[5] - a bukott természet összes jellemzője. all features of Fallen Nature. Their philosophical formation in particular was coloured by Modern Philosophy, which may be described as 'The Philosophy of Fallen Nature'. Limits of space prevent the author from expounding this notion at this point.

[6] AAS XXVI, 1944; Az olasz bábákhoz, 1951.

[7] mint ahogyan Mgr. Lefèbvre beszámolt róla, vö.. János pápa zsinata p.67, Michael Davies, Augustine Publishing co. 1977

[8] mint ahogyan Dwyer érsek beszámolt róla,uo.

[9] egy erotizicált tan, mint ahogyan hamarosan látjuk

[10] vö. 'Family under Attack' (Támadás alatta család) c. könyv.

[11] Matrimonii finis primarius est procreatio atque educatio prolis; secundarius mutuuum adjutorium et remedium concupiscentiae.

[12] Matrimoniale foedus... ad bonum conjugum atque ad prolis generationem et educationem ordinatum.

[13] Ugyanez mondható el a házasság leírásáról, mint " intim partneri házaselet és a szeretet", lásd fent.

[14] XII. Pius pápa A családapákhoz 1951-ben intézett üzenetében figyelmezteti őket az Egyház

tanításával ellentétes propagandára

[15] Egy példa erre az a tanítás, hogy a házasság „intim partneri házaseset és a szeretet” (vö. GS 48), amely inkább pszichológiai megközelítés, mint a vinculum vagy lelki kötelék fogalmának teológiai definíciója (vo. Trentói Zsinat), és egy másik példa az a tanítás, hogy a szexualitás inkább a "házastársi szeretet" felé irányul, mint az utódok nemzésére (ld. alább).

[16] Chi sa di essere in peccato mortale, che cosa deve fare prima di comunicarsi? Chi sa di essere in peccato mortale, deve, prima di comunicarsi, fare una buona confessione; non bastando l'atto di contrizione perfetta, senza la confessione, a chi è in peccato mortale per comunicarsi come conviene (n. 630).

[17] mint ahogyan a 'The Destruction of the Roman Rite' ("A római rítus lerombolása") könyvünkben áll.

[18] (idézet a Redemptoris Sacramentum ch. 4, 81) Az Egyházi Törvénykönyv nem tévedhetetlen, és egy újabb verzió nem jelent feltétlenül előrelépést. Itt a kánonok hasonlóak a Zsinat nem tévedhetetlen nyilatkozataihoz.

[19] Szembesült a choix corneillien-nel, de hogyan, ha nem tiszteli többé papsága szentségét, amelynek karakterét kitörölhetetlenül és örökké ott hordozza a lelkében. Nem tanult erről? A szemináriumi gyóntatója soha nem beszélt neki az ilyen szentségtörés súlyosságáról?

[20] Ezzel kapcsolatban megegyezünk a vatikáni felsőpapság részéről gyakorolt nyomást az ellen a kezdeményezés ellen, hogy Szent Gonzaga Alajos legyen az ifjúság védőszentje. Ebben a cselekedetben is, amelyet nem sikerült véghezvinnünk, megfigyelhető a jelenkori Egyház hozzáállása a tisztasághoz.

[21] Az ember szeretete Isten iránt közvetlen, nem pedig a felebaráton keresztül közvetve valósul meg.

[22] Lehet tökéletes szeretet, de csak akkor, ha a személy kegyelmi állapotban van.

[23] A Hittani Propaganda egy alkalmazottja mondta ezt egy nem hivatalos beszélgetés során Sant'Ufficio-n tíz évvel ezelőtt.

[24] Ezzel összhangban kiemeljük II. János Pálnak azt a kezdeményezését, hogy oltárra emeljen házasságos személyeket és házaspárokat.

[25] ld. a fenti 9.lábjegyzetet

[26] A dokumentumnak igazi katolikus szelleme van, mentes a "szeretethez" való túlzottan ragaszkodó személyeskedéstől.

[27] Ismét markáns ellentétben "Az emberi szexualitás jelentése és igazsága"-val

[28] Nem világos, mire hivatkozik itt. Bizonyára a görög és római "szerelmi költőkre", it is uncertain what is being referred to here. Certainly the Greek and Roman 'love-poets', például elképzelhető, hogy valami ilyesmi kommunikációt folytatnak, de természetesen elvonatkoztatva a tisztaságtól.

[29] Mint tyúkagyú ideológia, elvetendő.

[30] De milyen esetben, miért probléma, könyörgöm, az, hogy valaki "nem fogadja el saját testét" (ld. 285. §.)?

[31] A fejezet káros hatását nem csökkenti a "Gender" más alkalmakkor történő pápai elítélése, mivel ez utóbbi megállapítások csak a korábbi kijelentések okozta zavart, és nem pedig a helyesbítését jelentik.

[32] Ennek az esszének a bevezetésében a Matthaues Gruenewald Isenheim-i oltárképén látható hermafrodita démon képét választottuk, amint éppen egy templomot ostromol.

[33] ehhez kapcsolódóan megfigyelhetjük a házasságtörés melletti érvelés (fent elemzett) intellektuális tisztességtelenségét. Másképp hogyan is lehetne a természeti törvény és a hit ellenében

érvelni? Ilyen tisztességtelenség jellemezte a Zsinatot (ld. de Mattei professzornak a II. Vatikáni Zsinatról írt könyvét), de itt jelenik meg először egy pápai dokumentumban.

[34] Id. 'The Family under Attack' (a szerző Támadás alatta család c. könyve)

[35] a fenti teológiai problémát lásd fent

[36] Id. a következő fejezetet Ferenc pápa esetében

[37] Ferenc pápa nem habozik akár nyilvánosan is kijelenteni teljes nemtörődomséggel ezeket a perverziókat.

[38] Úgy tűnik, hogy az egyházi életre vonatkozó jelenlegi vatikáni dokumentumok még további csökkenés fognak eredményezni.

[39] Hadd elmélkedjenek majd azokról a fájdalokról, amelyeket saját maguknak gyűjtöttek össze vagy a purgatóriumban, ahol a kereszt legkisebb jele iránti tiszteletlenség miatt is szigorú jóvátételre lesz szükségük, vagy a pokol legmélyebb bugyraiban, amely az elkárhozott egyháziak számára fenntartott hely. Vagy ha nem is nyernek könyörületet saját lelkük állapota miatt, könyörüljenek rajtuk azoknak az áldozatos lelkeknek a kedvéért, akik felajánlották életüket a papok bűneinek vezekléséért.

[40] Id. Sacra Virginitas, XII. Piusz pápa